

auto
special

Pampa per Volvo

85 oude Volvo's reden 16.000 kilometer dwars door Zuid-Amerika. Een pittige tocht onder on-Zweedse omstandigheden en met veel zand en hoogteverschillen.
Door Marco de Vries, foto's Thijs Heslen feld

pagina 42, 14-04-2012 © Het Financieele Dagblad Bijlage

Pampa per Volvo

85 oude Volvo's reden 16.000 kilometer dwars door Zuid-Amerika. Een pittige tocht onder on-Zweedse omstandigheden en met veel zand en hoogteverschillen.
Door Marco de Vries, foto's Thijs Heslen feld

Een Volvo Amazone met op de achtergrond Torres del Paine, in het Chileense deel van Patagonië.

‘A ls slakken kropen we tegen de Paso de Chungará tussen Chili en Bolivia op. Bijna 4700 meter hoog. De carburateurs van onze Volvo’s snakten naar zuurstof. Achter sommige wagens hing een langspoor van vettige, blauwe uitlaatgassen.’

Reisorganisator Johan van Rijswijk herinnert het zich levendig. Hij is de man die de logistiek van de recente Volvo Panamericana voor zijn rekening nam, en als enige het traject twee keer reed. Een keer als verkenning en een

keer als deelnemer. Als geen ander heeft hij ervaren hoe mooi én zwaar de rit was. Eindeloze pampa’s en gravelwegen in Patagonië, overal stof. En sip kijkende deelnemers die gestrand in de *middle of nowhere* onder de mooiste wolkenpartij ter wereld op hulp staan te wachten. ‘Op advies van de lokale bevolking dronken we de hele dag coca-thee om scherp te blijven’, vertelt Van Rijswijk.

Hij vertelt hoe de extreme temperatuurverschillen in de kurkdroge Atacamawoestijn de deelnemers uitputten. Maar ook hoe iedereen stond te genieten toen ze op met buiten-

boordmotoren aangedreven pontjes het Titicacameer overstaken, ’s werelds hoogst gelegen meer. En hoe zij, met het angstzweet op het voorhoofd, in Ecuador in gammele roeiboten met een paar planken erop werden overgezet. Van Rijswijk: ‘Het was soms haast te gek voor woorden. Maar gelukkig konden we al ons leed met elkaar delen. Dat maakt het een stuk makkelijker. En de betoverend mooie landschappen maken veel goed. Zelfs als je pech hebt.’

Initiatiefnemers van de Volvo Classics Panamericana Trophy zijn Klaas en Fred Postma,

twee broers die al verschillende lange Volvo Classics-tochten organiseerden. Zo reden ze naar de Noordkaap en deden ze Helsinki-Moskou vice versa. Klapstuk was Bant-Peking (Fred Postma woont in Bant), waar de Gobiwoestijn een hindernis van formaat bleek. Motorblokken scheurden door de zware belasting in het mulle zand en meniggen verdwaalde.

Gescheurde remleiding

'Van verdwalen hadden we gelukkig geen last in Zuid-Amerika', vertelt Klaas Postma, 'maar motorpech en andere technische problemen waren aan de orde van de dag.' Zo liep zijn motor al op de eerste dag vast. Gelukkig op minder dan 100 kilometer van het hotel, dus een 'sleepje' door een andere deelnemer was zo geregeld.

Enmaal in het hotel begon een slopende nacht voor Postma en de meereizende monteurs, maar de volgende ochtend zat de nieuwe motor erin. Een paar dagen later scheurde er een remleiding en reed hij tientallen kilometers zonder remmen over een gevaarlijk slingerende weg. Veelvuldig gebruikmakend van de handrem en nog vaker terugschakelend naar de twee om zo op de motor te remmen om tegemoetkomende trucks te ontwijken.

Klaas Postma: 'In tegenstelling tot onze vorige ritten waren de grootste onzekerheden vooraf weggenomen: hotels waren gereserveerd en zelfs pompstations in afgelegen streken hadden voldoende benzine in huis voor de hele karavaan. Op een etappe door een nauwelijks bewoond deel van Patagonië regelde Johan van Rijswijk zelfs een tankwagen die als mobiel tankstation functioneerde.

Het verkenningsrijden resulteerde tevens in een gedetailleerd *roadbook* ter dikte van een ordner. 'Dat maakte het rijden van de juiste route natuurlijk een stuk eenvoudiger', zegt Fred Postma. 'Die luxe ontbeerden we op onze andere ritten'.

Zout water in het systeem

Architect Mel Maree uit Reeuwijk deed voor de eerste keer — samen met zijn echtgenote — mee aan een Volvo Classics Trophy maar had de nodige ervaring in huis. Zo reed hij in 2006 al eens van Amsterdam naar Peking. Die rit volbracht hij zonder kleerscheuren, dus echt reden om zich zorgen te maken had hij niet. Dacht hij. Totdat zijn P1800 meteen na de start te maken kreeg met elektrische problemen die het echtpaar de hele rit achtervolgden. Maree: 'Ik denk dat het zoute water tijdens de verscheping naar Buenos

Hij had geen reden om zich zorgen te maken over de tocht. Dacht hij

Van boven af: centrale plein in Cuzco, Peru; de dag; de route die de Volvo's aflegden van Buenos Aires in Argentinië naar Cartagena, Colombia.

Volvo-feiten

Kosten: ruim € 7500 incl. verzekeringen en transport

Start en aankomst recentste tocht: 7 december 2011 en 16 januari 2012

Reisduur: 38 dagen

Aantal equipages: 85, bestaande uit twee of meer personen

Hoogste bergpas: Paso Chungará, 4680 m, grensovergang Chili-Bolivia

Langste etappe: 996 km

Langste stuk onverharde weg: 300 km in Argentijns Patagonië

Oudste auto: een 'Katterug' uit 1958

Aantal deelnemers: 172

Oudste deelnemer: 77 jaar

Jongste deelnemer: 21 jaar

Aantal vrouwelijke deelnemers: 23

Website: volvoclassics-panamericana.nl

Aires in het elektrisch systeem heeft weten door te dringen. Zo heb ik het hele eerste deel van de reis met als feestverlichting knipperende controlelampjes op het dashboard gereden.'

Ondanks alle ellende genoten Maree en zijn echtgenote van de rit. Ze zagen stoere gaucho's schijnbaar emotioneel de karavaan Volvo's gadeslaan. In de hoger gelegen delen van de Andes dartelen lama's als konijnen over de hellingen en machtige condors zweven hoog in de lucht. Uren moeten ze wachten bij een grenspost, uiteindelijk mogen ze in ruil voor een paar petjes en T-shirts nog net voor sluitingstijd 'door'.

'Het was inderdaad op alle fronten een imponerende tocht', stelt de Maarssense transportondernemer Peter van Heezik. 'Vooral was het in alle landen véél veiliger dan ik mij had voorgesteld'.

Hij weet zeker dat hij en een groot aantal anderen zich meteen inschrijven als het tweede deel van de Panamericana gereden wordt. Hetgeen hoogstwaarschijnlijk wel gaat gebeuren. Want al sinds hun thuiskomst eind januari zijn de Postma's druk met de voorbereidingen voor de tweede etappe: de 12.000 kilometer van Panama naar Alaska.

